

U N I C

Duchovní obnova v naší farnosti

6. - 9. prosince 2007

čtvrtek 6. prosince 2007
v kostele Čtrnácti pomoc.v 17 hodin
mše svatá s promluvou
po mši svatě setkání na faře

pátek 7. prosince 2007
v kostele Čtrnácti pomoc.v 18 hodin
mše svatá s promluvou

sobota 8. prosince 2007
kostel sv. Petra a Pavla
9.00 obřad pokání
9.30 - 12.00 adorace Nejsv. svátosti
příležitost ke svátosti smíření
14.00 - 16.00 adorace Nejsv. svátosti
v duchu zadostiučinění za hříchy

17.00 mše svatá na Vysoké

neděle 9. prosince 2007
7.30 mše svatá v kostele sv. Vavřince
9.00 mše svatá v kostele sv. Petra a Pavla
10.30 mše svatá v kostele v Záborku
18.00 mše svatá v kostele sv. Ludmily

2.prosinec 2007
Klášteří ztišení, koncert
v kostele sv. Vavřince v Mělníku - Pšovce
v 16 hodin

9. prosince 2007
mše svatá v Šemanovicích v 15 hodin

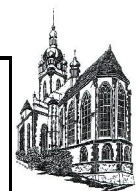
**Pravidelný pořad bohoslužeb
v Mělníku a okolí**

V NEDĚLI:

7.30 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
9.00 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)
10.30 - kostel Narození Panny Marie v Záborku
18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

V TÝDNU:

Od úterý do soboty:
v kostele sv. Ludmily v **7.30 hod.**
Úterý - kostel sv. Petra a Pavla v **17:00**
Středa - Domov důchodců v **10.00 hod.**
Pátek - kostel kapucínů (nám. Míru) v **18:00 hod.**
Sobota - kostel sv. Václava ve Vysoké v **17:00 hod.** (mše sv. s nedělní platností)



MĚLNÍK

ZÁBORK

PŠOVKA

VYSOKÁ

ŠEMANOVIČE

**MEDO
NOSY**

KURZ FILIP.... Možná, že jsem příliš mladá na to, abych dokázala plakat nad chvílemi, které jsem prožila bez Boha a bylo jich opravdu hodně a možná, že jsem zase moc stará a zabydlená ve svých starostech a povinnostech, abych se dokázala změnit. Možná... Možná si někdo z vás říká taky něco podobného jako já. Chtěla bych už začít konečně brát vážně to, co pro mě Ježíš vykonal. Stačí Ho milovat? Proč potom mi nejde milovat toho, který mi ublížil?

Na kurzu Filip jsem pocítila, že mě Bůh miluje. To není nějaká fráze. Myslím si, že každý člověk, úplně každý, potřebuje slyšet a hlavně od Boha, že ho má rád a že ho chtěl takového, jaký je, pozhnal mu a žehná mu každý den.

Mám teď v srdci takovou nádhernou pohodu a snad i trochu více statečnosti a moc bych vám přála zažít něco podobného. To ale záleží jen na vás, jestli otevřete! A nemyslete si, že Bůh je nějaký troškař a nemá smysl pro humor, to jenom my jsme usouzení a neumíme tleskat rukama radostí nad vším krásným, co nám On každý den dává.

Ne možná, ale určitě tluče a čeká, ale vzít za kliku musíš ty sám!

Vzpomínky

Ano i vzpomínky mi proběhly hlavou po přečtení přílohy Katolického týdeníku č. 41 ze Svatého Hostýna. Je možné, že nás bude víc, kterým tyto články něco řekly, ale určitě mě prominete, že si "dovolím" dát toto vzpomínání na papír a Vám předložím k přečtení.

Poprvé mě vzala na pouť na Svatý Hostýn moje babička, když mě bylo 11 let. Bylo to na svátek sv. Anny, 26. července. Na pouť jsme jeli vlakem do Chvalčova a odtud pěšky podél křížové cesty procesím až k bazilice. Zpívaly se mariánské písně a modlil se růženec. Když jsme dorazili až nahoru, bylo všude plno lidí a bazilika byla plná. Dovnitř jsme se dostali až po mši svatě, když odešlo nepatrné množství lidí. Mše svatě se konaly asi do 22 hodin, my jsme ale zůstaly i přes noc. Lavice byly plné, a tak jsme se "uložily" na zem. Já jsem se schoulila babičce do klína, ale nemohla jsem usnout, pořád mě něco chybělo. Ze začátku měla babička se mnou trpělivost, ale pak už se jí chtělo spát, tak mě řekla: "Nezlob a buď hodná, to by nebyla žádná oběť, musíš něco vydržet, aby měla naše pouť nějaký smysl. To mě tak nějak uklidnilo a podařilo se mě také usnout. Ráno mě probudila zima, přestože mě dala (mimo jiné) babička i svůj "vlňák"- pléd - což je velký vlněný šátek a nosí se ke kroji místo kabátu. Velice jsem záviděla těm, kteří spali v lavicích nebo ve zповědnicích, i když to asi také nebylo moc pohodlné a stalo se, že jedna paní z ní vypadla. Bylo mě to k smíchu - no prostě dítě! Už jsem se několikrát v duchu té paní omluvila, že jsem se tomu smála (ale jen potichu). Ke snídani jsme měly jen suchý chleba s ovčím sýrem a vodu. Takto snídali téměř všichni, někteří neměli ani ten sýr a nebo se postili úplně.

Asi v šest hodin ráno začaly mše svaté. Už si nepamatuji jejich názvy, ale ta "velká" - hlavní začala v 10 hodin. Dodneška mě v uších zní ta krásná melodie, která zněla celou bazilikou... K nebesům dnes zalet' písni....Zpívaly se všechny mariánské písně, známé i neznámé. Ve 13 hodin mělo být ještě svátostné požehnání, ale to jsme už zase museli jít k vlaku. Odvážila jsem se říct babičce: "...a bábinko, kdy půjdeme na pouť?" Ona se na mě nechápavě podívala a řekla: "ale Haničko, vždyť to byla pouť!" Když viděla můj nechápavý pohled, tak jí asi došlo, co myslím a dodala: "To víš, že si něco sladkého koupíš a také domů musíme něco z pouti přivést!" Byly tam nějaké stánky, ale ty se nedaly k dnešním vůbec přirovnat - ohřáté vuřty, pivo, limonáda, turecký med, pemiková srdce, "mejdlička". Pak stánek se svatými obrázky, křížky, růžence a kalendáře. To bylo asi tak vše!

Léta ubíhala. Byla jsem opět na Svatém Hostýně, ale to už bylo s mládeží a vše probíhalo úplně jinak, ale také hezky a bylo to pěkné!

Pak jsem se vdala, odstěhovala na Mělník a Svatý Hostýn zůstal moc daleko. Když byly děti už dospělé, řekla jsem si, že bych jim měla ukázat Svatý Hostýn. A tak se také stalo. Nebylo to sice tak dobrodružné, jak jsem prožila já s babičkou, ale šlo to!

V roce 1992 se konala první "muklovská" pouť, a to byla pro mě ta správná volba, kdy s dětmi pojedou na Svatý Hostýn a zároveň tak uctíme památku všech politických vězňů a také vzpomínku na manžela a tatínka, který se už toho nedočkal, aby se setkal se svými spolubratry a vzpomněl na ta krutá léta, která spolu prožili.

Tento rok, 1. září, jsme uskutečnili zájezd autobusem na tuto "muklovskou" pouť. Jeli jsme už v pátek, abychom se zastavili na několika místech na Moravě a prohlédli si zámky a muzea. Večer jsme přijeli na Svatý Hostýn a ubytovali se v poutním domě. Pohodlné postele, čisté ložní prádlo - no prostě pohoda. Se slzami v očích jsem vzpomínala na mou první pouť i na mou zlatou a obětavou babičku, se kterou jsem měla tak nepamoutelné zážitky.

Dnes zde jezdí mnoho lidí, nejen na poutě, ale také na dovolenou, do krásného a zdravého kraje Hostýnských hor. Je zde nejen pěkné ubytování, ale i prakticky zařízená kuchyňka a sociální zařízení. Děkuji všem, kteří si mé "vzpomínání" přečetli a něco jim to přineslo.

Hana - Zdislava R.

Římskokatolická farnost Proboštství sv. Petra a Pavla v Mělníku

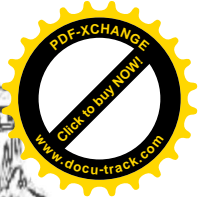
Na Vyhliďce 18, 276 01 Mělník, tel: 315 622 337

Spravujeme též farnosti: Sv. Vavřince na Pšovce, Narození Panny Marie v Záborku a kostely v Mělníku: sv. Ludmily, Čtrnácti sv. pomocníků, sv. Václava ve Vysoké, sv. Jana Nepomuckého v Šemanovicích, sv. Jakuba v Medonosích.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jan Juha MS, P. Ryszard Kurasiwicz MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: kurasiewicz@quick.cz, můžete je také osobně předat duchovním správcům.



Sv. Ludmila



FARNÍ ZPRAVODAJ - 11/2007

**Smrt, posmrtný život
zemřít můžeme kdekoliv a kdekoliv**

"NEUMÍRÁM, ale vcházím do života.

Smrt není nějaký přízrak

anebo hrozná přišera,

jak se znázorňuje na obrazech.

V katechismu se říká,

že 'smrt je odloučení duše od těla', nic jiného.

A já nemám strach z odloučení,

kteřé mě navždy spojí s dobrým Bohem.

Pro mne si nepřijde 'smrt', ale Bůh." (sv. Terezie z Lisieux)

PROČ EXISTUJE SMRT ?!

K životu každého z nás patří skutečnost, že kdykoliv a kdekoliv můžeme zemřít. Nejrůznější lékařská péče nám může sice život prodloužit, ale nemůže smrt zrušit! Není smysluplné před tím zavírat oči. Proč existuje smrt, kde se vzala?!

"Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živi", praví Bible. Smrt odporuje plánům Boha Stvořitele a je "posledním nepřítelem", který má být přemožen. Smrt je následkem odvrácení člověka od Boha - dárce života.

Smrt zcela odporuje našemu nejhlubšímu určení a naší nejhlubší touze - po životě. Náš odpor vůči smrti je naprosto oprávněný.

SMRT JE JIŽ PŘEMOŽENA

Bůh k nám sestoupil v Ježíši Kristu a otevřel nám skrze svou smrt na kříži a skrze zmrtvýchvstání cestu k naplněnému životu. On mezi nás přišel, abychom "měli život a měli ho v hojnosti" (Jan 10,10). Bůh je tvůrcem života! Ježíšovo zmrtvýchvstání je vrcholnou a ústřední pravdou křesťanské víry. Svou smrtí nás Kristus osvobozuje od hříchu a smrti. Svým vzkříšením nám otevírá přístup k novému a plnému životu.

Žádný člověk se již nemusí bát. Nikdo není určen k zániku a nicotě. Každý může žít plnohodnotný život bez konce. Cesta k němu vede skrze vzkříšeného Ježíše Krista.

POSMRTNÝ ŽIVOT, ANEB CO NÁSLEDUJE PO SMRTI ?

Ježíš mluví o dvou formách života po smrti: jedna je radost a plnost, druhá je prázdnota a bezútěšnost. Záleží na každém jednotlivci, pro co se rozhodne.

"NEBE" - V životě každého člověka existují okamžiky vnitřního štěstí: prožitky harmonie, bezpečí, svobody, poznání, jistoty, síly, pokoje, radosti, lásky atd.... Toto vše je jen předtuchou toho, co to znamená "být v nebi", žít navždy "život v plnosti". Takto tušíme něco z tajemství, pro které jsme stvořeni, ke kterému můžeme dojít, a které se nám otvírá. Tajemství nové formy života.

"Co oko nevidělo a co ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují..." (1Kor 2,9).

"PEKLO" - Je to stav věčného zoufalství, nenaplnění, osamocenosti a nenávnosti. Člověk do této bezvýchodnosti není nikým uvržen. Každý z nás se ale do ní může přivést sám, když se uzavírá do sebe a říká Bohu: "Já tě nepotřebuji, vystačím si sám..." Peklo neodporuje lásce Boží, ono je právě jejím odmítnutím. Láska se nemůže násilím vnucovat. Láska se stává bezmocnou tam, kde je odmítána. Peklo je důsledek sponutí Boha.

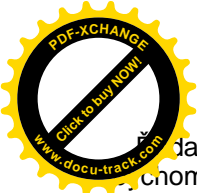
OSOBNÍ SPOJENÍ S JEŽÍŠEM KRISTEM JE CESTOU K ŽIVOTU

Ježíš Kristus říká: "Vaše srdce at' se nechvěje úzkostí! Věřte ve mne! Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít navěky. Já jsem ta cesta, pravda a život!" (srv. Jan 11,25. 14,1.6). Vzkříšený Kristus je základem a zdrojem budoucího vzkříšení člověka: Kristus vstal z mrtvých "jako první z těch, kteří zesnuli... Pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, ale pro spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu" (srv. 1 Kor 15,20-22).

NECHCI ZEMŘÍT

Nechci beze stopy zmizet z tohoto života. Přesto jsem ze dne na den starší a jdu vstříc smrti. Nevím, kdy a kde k mé smrti dojde, ale jedno vím jistě: smrt na mě čeká, moje vlastní smrt. Všechno budu muset opustit.

Tváří tvář smrti hledáme pevnou oporu, ke které bychom se mohli připoutat. Slovo Ježíše Krista nás ujišťuje: "Já jsem vzkříšení a život..." (Jan 11,25). On je bezpečnou ochranou. Když jsme u něho, nic nám nemůže definitivně uškodit. Rozhodnutí pro Ježíše Krista je rozhodnutí pro život!



Lidé dnes mohou umírat bez bolesti a důstojně

Da lidí téma smrti a umírání ze svého myšlení vytěsňuje či přehlíží, jako bychom byli nesmrtní a smrt se nám měla vyhnout. V tomto kontextu si pana poslance Šťasného opravdu vážím a jsem rád, že se snaží nějaké řešení pro lidi v nejtěžších chvílích jejich života najít. To, že jako řešení nabízí eutanázii nebo asistovanou sebevraždu, s čímž nesouhlasím, je jiná věc.

Redakce se ve svém zadání táže, zda-li by nebylo lepší vytvořit i v naší zemi legislativní podmínky, které by nějakou formu eutanázie umožnily. Domnívám se, že správnou odpovědí je však odpověď na úplně jinou otázku. Totiž: PROČ SE VOLÁ PO LEGALIZACI EUTANÁZIE?

(Pro přesnost pojmů: **eutanázie** je aktivní usmrcení pacienta profesionálem na pacientovu opakovanou žádost. **Asistovaná sebevražda** (suicidium) je akt, kdy někdo druhý poskytne pacientovi informace a prostředky nutné k sebevraždě - například předáním smrtelné dávky léků, takže pacient může ukončit svůj život sám. Vnějšíkově se oba skutky liší, ve výsledném efektu a z hlediska etiky jsou to věci shodné. Takové postupy považují za zavřehodné. **Odstoupení od léčby**: ukončení takových postupů, které nevedou k prospěchu pacienta, naopak jej zatěžují, při zachování ošetrovatelské péče a léčby bolesti. Tento postup je legální a legitimní již dnes, ačkoli se někteří lékaři obávají takto postupovat ze strachu, aby nebyli obviňováni ze zanedbání péče...)

Obvykle se odpovědí rozumí nesnesitelná bolest. Člověk může prožívat svou bolest v několika dimenzích. Rozeznáváme bolest fyzickou (tělesnou), psychickou (emoční), sociální (společenskou) a spirituální (duchovní). V současné diskusi se ovšem problematika zužuje spíše jen na bolest tělesnou. Zde s plnou odpovědností říkám, že současná medicína je schopna fyzickou bolest relativně snadno i u nejtěžších forem např. nádorového onemocnění prakticky odstranit nebo potlačit na snesitelnou míru. Toto není názor, který se domnívám, ale zkušenost z praxe, kde se setkávám s desítkami a stovkami umírajících lidí. Umírají bez bolesti, důstojně, nejsou osamoceni. Matně si vybavuji našeho vůbec prvního pacienta. Měl těžké onkologické onemocnění. Tělesná bolest byla zaléčena. Poslední noc u něj byly dvě sestřičky. Jedna jej po celou dobu držela za ruku, druhá mu tiše brnkala na kytaru, naposledy vydechl nad ránem... Ze zkušenosti vím, že umírání může být bezbolestné, pokojné a svým způsobem radostné. Že na konci svých dní člověk může odcházet na druhý břeh bez bolesti a s vděčností za život, který mu byl dán.

Domnívám se, že zastánci eutanázie hájící ji pro nesnesitelné fyzické bolesti jsou buď neznalí věci nebo vědomě nehovoří pravdu. Jinou věcí je, zda-li umíme stejně snadno a účinně jako bolest tělesnou léčit i další ("netělesné") složky bolesti. Zde je situace svízelnější. I tolik diskutovaný a za příklad dáváný holandský model však tuto svízel přiznává. Dle dostupných studií a statistik jsou hlavními důvody k žádosti o zabití sebe (eutanázii): strach z umírání, strach z bolesti (nikoliv bolest!), osamělost, opuštěnost, pocit ztráty důstojnosti, ztráty smyslu života atp. Nejinak je tomu i u nás. Je otázkou, zdali strach a obavy z něčeho co může, ale při dobré péči nemusí nastat a nenastává, jsou postačující k legalizaci eutanázie.

Jinými slovy tvrdím, že pokud lékař využil dostupné prostředky a zaléčil bolest (fyzickou) a přesto je pacientem žádána eutanázie, pak je tato žádost voláním o pomoc. Voláním, aby nemocný slyšel: "Tati, sice zvracíš a jsi slaboučký, ale pořád jsi můj táta." "Mami, já vím, že tě musím přebalovat a že to zrovna nevoní. Ale co je to proti tomu, jak tě mám rád". "Neboj, budu s tebou, nebudeš sám". "Brácho, já vím, že jsem ti ublížil, odpusť mi to, prosím. Kdyby se s tebou něco stalo, tak se nemusíš bát, o tvoje děti se postarám". Voláním po stovkách jiných a přece stejných odpovědí. Voláním po zaléčení bolesti duševní, duchovní a společenské.

Jsem přesvědčen, že ve vyspělé společnosti 21. století jedinou důstojnou odpovědí na uvedené volání je zabití strach a obavy umírajícího člověka něhou, laskavostí, úctou a věrností, nikoli zabití jejich "netělesnou" bolest zabitím celého člověka. Jde to. Sám to zažívám každý den.

Mgr. Robert Huneš, Ředitel Hospice v Prachaticích, viceprezident Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče

Jak bojovat

Chci se s vámi podělit o příběh z naší rodiny, který mě znovu přesvědčuje o Boží lásce a milosrdenství.

Mám strýce, ke kterému mám pořád dost blízko, i když bydlí stovky kilometrů daleko. Teď už je v důchodu, ale před lety jezdil na montáže, a tak jsme občas jezdili spolu vlakem, já do školy a on tam, kde zrovna dělal. Jezdili jsme přes noc, staral se o mě, abych nezaspala a nepřejela stanici. Povíдали jsme si o životě a o tom, že když se někdo dá na vojnu, tak musí

bojovat. Věděla jsem, že můj strejda není svatý, že je rozvedený, znovu se oženil a jeho syn ho vidí jen jednou za měsíc na pár dní, a tak se mu snaží svou nepřítomnost vynahradiť množstvím drahých dáreků.

Když jsem byla letos v létě u rodičů, něco mi pořád říkalo, že bych ho měla jít navštívit. Teta(jeho manželka) na tom není dobře, má "Parkinsona" a strýc se o ni stará. Zazvonila jsem a prožila jsem úžasnou hodinu spolu s lidmi, kteří vědí, co je to láska. Dělal si ze sebe srandu i ze mě, ale hlavně z nich bylo cítit, že i když je jejich situace hodně těžká, nevzdávají se a bojují. Když jsem se loučila před dveřmi se strýcem, říkal mi, jak je rád, že jsem přišla, že už někdy nemá sílu. Řekla jsem mu, že si ho vážím a obdivuji ho a že bych to, co dělá on, snad ani nedokázala. Pochopila jsem, že když budeme nést břemena jedni druhým, budeme šťastní a nebudeme žít zbytečně.

Anežka

Poznámka ke všem příštím diskusím o euthanasii

V den, kdy pražské ulice křižovaly průvody Mikulášů, andělů a jiné namaskované havěti, jsem se účastnil natáčení televizního pořadu Na hraně pro ČT. Pořadu, který byl zaměřen na problematiku euthanasie. V průběhu vzrušené debaty, která kráčela spíše po vedlejších cestách, než po hlavní linii, jsem si uvědomil, že k případným dalším veřejným diskusím na toto téma je potřeba přistupovat odlišně než doposud. Hovořit by měli hlavně fundovaní odborníci (s možným vyjádřením laické veřejnosti) a měli by brát v potaz několik hledisek, která s danou tematikou souvisejí:

* **medicínské**: ve kterém by měly zaznít dostatečně srozumitelné informace o možnostech tlumení bolesti umírajících lidí, problematice okolo umírání a možnostech paliativní léčby, případně možnostech, které poskytují hospice, jako místa důstojného dožití života. Lékaři by se sami měli jednoznačně vyjádřit k tomu, zda se chtějí aktivně podílet na usmrcení svého pacienta.

* **legislativní**: co by z dlouhodobé perspektivy mohlo znamenat přijetí zákona umožňujícího beztretně asistovat usmrcení druhého člověka a jak by tím bylo ovlivněno právní klima ve společnosti; zda je vůbec pro zákon přípustné učinit druhého člověka soudcem nad životem svého bližního.

* **historické**: poskytnutí fundovaného výkladu ohledně zkušenosti lidstva s násilnou selekcí života neschopného obyvatelstva a s důsledky, které tyto selekce pro lidstvo znamenaly (potomci Jákoba v Egyptě, Sparta, nacistická Třetí říše, kontrola porodnosti v Číně...).

* **teologicko-filosofické**: které by nastínilo pohled základních světových názorů na danou problematiku a odhalilo jejich slabé a silné stránky.

* **eticko-sociologické**: s výkladem možných dopadů na nejširší společnost v otázce vnímání hodnoty lidského života jako takového a nastíněním možných morálních konfliktů, které by případné schválení takového zákona mohlo přinést.

Hlavní problém doposud vedených diskusí na dané téma spočíval především v tom, že byly vedeny více na úrovni emocí než skutečných faktů. Diskuse o euthanasii v naší společnosti je ve skutečnosti pouze zástupným problémem několika skutečných problémů: jedním je stav zdravotnictví a možnosti soudobé medicíny. Dalším je obecná tabuizace smrti, umírání, bolesti a jejich místa v lidském životě, případně strach z těchto jevů. A budiž řečeno, že dalším - snad nejzávažnějším problémem - je devastace morálních hodnot v naší společnosti. Právě diskuse o euthanasii odhaluje, jak málo si ceníme lidského života a jeho hodnotu odvozujeme - v tom lepším případě - od kvality života, avšak nikoli od života jako takového (potažmo jeho Dárce).

Závěrem přidám svou osobní zkušenost a názor. Letos mi čtyři měsíce umírala ve Vinohradské nemocnici maminka. Bylo to umírání postupné, zdlouhavé, mnohdy bolestivé. Jako cukrovkářka měla vážné problémy s cévami, prodělala několik infarktů, její stav byl komplikován zápalem plic a posléze i multiorgánovým selháním. Věřím (a na vlastní oči jsem se o tom přesvědčil), že lékaři i personál z interny zmíněné nemocnice pro mojí maminku udělali opravdové maximum, kterého byli schopni. Za to jim patří můj dík i obdiv. (Nechci teď diskutovat o možnosti, že došlo v předchozích letech k profesnímu pochybení jiného lékaře v jiné nemocnici, který neodhadl zdravotní stav mé maminky a ten se později radikálně zhoršil. Tuto možnost nevylučuji, ale v dané diskusi je pro mě nepodstatná.)

S umírající maminkou jsem za ty čtyři měsíce prožil hodiny (přesněji dny) u jejího nemocničního lůžka. Měli jsme spolu možnost zavzpomínat na určité společné prožitky, měli jsme možnost spolu hovořit o tom, že odcházející člověk by si měl dát do pořádku svůj vztah k lidem i ke svému Stvořiteli. A uchovávali jsme si v srdci naději na zlepšení, byť to byla naděje pouze několikaprocentní. I přesto, že toto období bylo těžké především pro maminku (některá vyšetření a zákroky, které musela absolvovat byly bolestivou záležitostí) i pro nás - nejbližší, prožívám hlubokou vděčnost, že nám byl takový čas dán. I kdybych měl v danou chvíli možnost požádat o euthanasii (maminka byla několikrát v kómatu), nikdy bych to neučinil. Jsem přesvědčen o tom, že i maminka, která si ke konci již nepřála žít, neboť její utrpení bylo opravdu zdlouhavé (nutno podotknout, že utrpení spíše psychického a sociálního než fyzického charakteru, neboť její fyzická bolest byla účinně tlumena medikamenty), nikdy by k něčemu takovému nesvolila.

V kontextu toho, co jsem doposud řekl, podotýkám, že osobně neodsuzuji nikoho, kdo se rozhodl pro možnost vzít si život. Za prvé proto, že "jsem nebyl v jeho kůži" a nedokážu tedy posoudit, co druhého k tomuto rozhodnutí vedlo. Za druhé, že on sám je před svým Stvořitelem

zodpovědný za své rozhodnutí. Za třetí nejsem Bůh a nevidím do lidského srdce (a tudíž ani nemohu být soudcem skutků druhých lidí). Nicméně podotýkám, že jako vyznávající křesťan, považuji dobrovolný odchod ze světa za to nejhorší z možných daných řešení v dané situaci.

A naopak je hodna odsouzení jakákoli aktivní asistence při sebevraždě, potažmo euthanasii. Nota bene je-li tím, kdo "aktivně asistuje," lékař. Jeho úkolem je přeci lidem pomáhat, zachraňovat je, nikoli jim život zkracovat.

Důvody, proč o této věci hovořím tak otevřeně, jsou dva. Ten první se týká pojmu láska. V diskusích jsem několikrát zaslechl, že milující člověk, přeci nenechá druhého trpět a raději ukončí jeho trápení. Osobně jsem přesvědčen o tom, že skutečná láska břemeno bolesti a utrpení druhého aktivně nese a sdílí. Skutečná láska dává bolesti a utrpení smysl. Minimálně v tom, že skrze ně lze retrospektivně nahlížet na smysl celého svého života a na skutky, které zůstávají za námi. Učí nás i milosrdenství k druhým. Láska, je-li láskou skutečnou, nezabíjí, nýbrž obětuje se. (K problému bolesti, umírání a případné sebevraždě - byť asistované, což euthanasie ve skutečnosti je - doporučuji k přečtení dvě knihy, jednak C. S. Lewis: Problém bolesti a dále G. K. Chesterton: Ortodoxie.)

Můj druhý důvod je ten, že nikdo z nás není práv být soudcem nad životem a smrtí druhého člověka a dokonce ani sebe sama. Život nám byl dán, nebyli jsme to my, kdo ho sobě i druhým udělil. A tuto základní a nevyvratitelnou skutečnost by měl brát v potaz každý, ať je jeho světový názor jakýkoli.

Euthanasie (zejména tak, jak je pojímána v současné době zákonnou normou v Holandsku) možná řeší náš strach z bolesti a umírání. Nicméně nás připravuje o poslední chvíle s nejbližšími a okrádá nás o možnost nést s nimi to dobré a zlé až do jejich exitu - tedy vyjítí, nebo-li smrti.

Navíc, je-li euthanasie uzákoněna a posléze se stane tolerovanou normou, otevírá dveře, které nejenom že nepůjdou zavřít, ale o nichž teď nemáme ani tušení, kam vlastně vedou. Dnes pomáháme nevyléčitelně nemocným. Ale co když se za dvacet až třicet let pro nás stanou tito lidé (a sem si dosadme klidně své jméno, protože nevyléčitelně nemocným člověkem se může stát každý z nás) takovou přítěží, že si společnost z euthanasie vytvoří institut, který jí usnadní zbavit se legální cestou této "nežádoucí přítěže"?

Mohu-li říci své slovo do diskuse, pak radím, nechejme dveře Pandořiny skříňky raději zavřené!

Petr Plaňanský, v Praze 5. 12. 2000

Kurz Filip

Jít na kurz Filipa nebo nejit? Vždyť mám tak málo času. Ano, často se vymlouváme, že nemáme čas. Když ale věnuji čas Bohu, není to čas ztracený. Bůh nám to vždy mnohokrát vrátí. A tak jsem šel. Celý kurz napomáhá k upevnění a růstu víry. Slyšeli jsme krásná svědectví ze života. Já osobně jsem prožil krásnou chvíli ve svátosti smíření, kam jsem přistoupil jako marnotratný syn. Prosil jsem Pána o odpuštění. On jako by mne objal a dotkl se mého srdce. Musel jsem plakat a cítil jsem velkou radost a zároveň lítost nad svými hříchy. Všem vřele doporučuji, aby příště šli také.

Josef

další svědectví na poslední straně

